

UIT DE SCHADUWEN

UIT DE SCHADUWEN

Davy Dhondt

© Davy Dhondt, 2023

Alle rechten voorbehouden

Omslagbeeld: ontwerp van Brian Vandenberghe

D/2023/Davy Dhondt, uitgever

ISBN: 9789403657752

NUR: 330

Gepubliceerd door Davy Dhondt via Storyland

INHOUD

De oversteek 5

Ex tenebris 25

Het duivels uur 45

De gene zijde 73

De prijs van vrijheid 101

De deur 133

Zinloosheid 165

Het proces 179

De man met de wandelstok 209

Nawoord 233

DE OVERSTEEK¹

I walked in a desert.

And I cried,

"Ah, God, take me from this place!"

A voice said, "It is no desert."

I cried, "Well, But --

The sand, the heat, the vacant horizon."

A voice said, "It is no desert."

I walked in a desert – Stephen Crane

¹ Een eerdere versie van "De oversteek" werd gepubliceerd in de verhalenbundel "Een blijvend souvenir - één stoel, één winnaar" (2011), gepubliceerd door Aquazz uitgeverij.

De woestijn begon het dorpje, dat er wellicht nooit echt een geweest was, langzaam maar zeker op te slokken. Hij betwijfelde of de weinige huizen die nog overeind stonden, bewoond waren. Nergens brandde licht achter een stoffig raam, overal was het gras in de tuinen verdord. Met een bezorgde blik op zijn benzinemeter volgde hij de aanwijzingen van zijn GPS verder. Het was een oud toestel met kaarten die al jaren niet waren bijgewerkt. De batterij van zijn smartphone was leeg, waardoor hij niet anders kon dan erop te vertrouwen en te hopen dat hij niet naar een verlaten gebouw werd geleid. Een volgend tankstation, waar dat zich ook mocht bevinden, zou hij nooit halen. Terugkeren naar het vorige zou ook een onhaalbare opgave zijn.

Een paar honderd meter voordat hij zijn bestemming volgens zijn GPS zou bereiken, zag hij een oud reclamebord waarvan de kleur was afgetrokken door de zon. Met enig gevoel voor dramatiek kondigde dit het laatste - *en enige goede* - tankstation aan. Even verderop zag hij tot zijn opluchting ook twee pompen langs de kant van de weg staan. Tom stuurde zijn auto naar de dichtstbijzijnde pomp en stapte uit. Hij rekte zich helemaal uit en voelde de spieren in zijn rug protesteren. Even voelde hij zich ouder dan hij in werkelijkheid was.

Het aanliggende gebouw was pas echt oud, opgebouwd uit hout dat al tientallen jaren was blootgesteld aan de hitte van de woestijn en telkens opnieuw zorgvuldig was opgekalefaterd. "Jims garage" stond in sierlijke, met de hand geschilderde letters

boven de deur. Een oude man, ongetwijfeld de Jim waarnaar verwezen werd, kwam naar buiten lopen, ondertussen zijn handen afvegend aan een vod die evenveel onder de olie leek te zitten als zijn handen die hij probeerde proper te krijgen.

“Waarmee kan ik je helpen, jongeman?”

Het was al even geleden dat hij als jongeman was aangesproken. Hij onderdrukte een geeuw en mompelde “Doe maar vol.”

Jim ging onmiddellijk aan de slag. “Het wordt al laat, ik had niet verwacht nu nog iemand te zien passeren. Kom je of ga je?”

Het duurde even vooraleer hij de vraag ten volle begreep, maar van hieruit waren er inderdaad slechts twee opties: of je kwam uit de woestijn, of je ging erdoor.

“Ik ga.”

Jim floot tussen zijn tanden. “Een moedige keuze om dat nu nog te doen. Je wil daar ‘s nachts niet aan de kant van de weg in panne staan.” Jim bestudeerde de auto terwijl hij de tank vulde. “Hoewel je met deze kar daar weinig kans toe hebt. Maar toch, een moedige keuze.”

Als je geen andere keuze had, was er van moed geen sprake. Hij wilde zo snel mogelijk bij zijn bestemming aankomen. Eenmaal door de woestijn, was het nog maar een relatief klein eindje rijden. Als hij nu doorreed, kon hij misschien tegen de ochtend daar zijn. Hij keek naar de weg die aan de

horizon verdween in de woestijn en de ochtend had nog nooit zo ver weg geleken.

“Veel andere opties heb ik niet.”

Jim stak de benzineslang terug in de pomp en veegde zijn handen opnieuw af aan de vod. “Je zou altijd kunnen wachten tot morgenochtend. Er komt wel iemand die net als jij de oversteek zal willen maken.” Hij knikte nauwelijks merkbaar met zijn hoofd naar het gebouw. “Ik heb een zolderkamer die open staat voor verdwaalde reizigers. Je mag er gerust gebruik van maken als je wilt. Het stelt niet veel voor, maar er staat een bed en een wastafel. Voor ontbijt moet je zelf zorgen.”

Het aanbod was aanlokkelijk. Een zacht bed om zijn vermoeide lichaam te laten rusten. Maar het betekende ook dat hij morgen in de volle hitte, met een airco die in het beste geval wat lauwe lucht kon blazen, de woestijn zou doorkruisen. Veel belangrijker, het betekende dat hij pas veel later op zijn bestemming zou aankomen. Dat hij pas veel later het koffertje onder zijn autostoel kon afleveren. Of erger, dat hij het tijdstip waarop hij het moest afleveren zou missen en dit alles voor niets was geweest. De slaap kon wachten, de man met wie hij een ontmoeting had niet.

“Bedankt voor het aanbod, maar ik denk dat ik beter doorrijd.” Hij gaf wat geld aan Jim, die het zonder het na te tellen wegstopte in zijn overall.

“Wat jij wil,” mompelde Jim. Hij nam twee stappen richting het oude gebouw vooraleer hij zich omdraaide. “Wacht

nog even op een oude man, wil je?" Jim ging het gebouw binnen en kwam even later terug met een jerrycan. "Neem deze op zijn minst mee. Het is verder dan je denkt en geen goede plaats om zonder benzine te vallen."

Dankbaar nam Tom de jerrycan aan. Zijn oude Ford was weliswaar betrouwbaar, echt zuinig kon je de auto niet noemen. Voor alle zekerheid kocht hij zelfs een tweede jerrycan. In zijn achteruitkijkspiegel zag hij Jim hem nakijken terwijl hij zijn tocht door de woestijn begon.

Een paar uur later vochten de lichten van zijn auto tegen de duisternis om hem heen. Het was een hopeloos gevecht. Zijn blikveld werd beperkt tot een kleine lichtbundel voor zijn auto, waarin op regelmatige tijdstippen schijnbaar dezelfde rotsblokken en doornstruiken opdoken aan de kant van de weg en daarna even snel weer verdwenen in de duisternis achter hem. Het deed hem denken aan oude Flinstones-cartoons, wat hem tegelijk een nostalgisch en onbehaaglijk gevoel gaf.

Gelukkig was de weg kaarsrecht. Op een zonnige dag zou het wellicht lijken alsof het einde van de weg aan de horizon niet naderde. Toch was hij niet helemaal gerust. Een scherpe bocht kon hem dan wel niet verrassen, een of ander wild dier dat de weg overstak misschien wel. Iedere keer wanneer hij iets meende te zien bewegen langs de kant van de weg haalde hij zijn voet van het gaspedaal. De Ford pick-up minderde direct vaart, waarna hij een paar minuten aan een iets trager tempo doorreed.

Daarna nam zijn drang om zo snel mogelijk bij zijn eindbestemming aan te komen het weer over en begon hij opnieuw resoluut gevaarlijk dicht tegen de maximumsnelheid te rijden. Vlugger dan de toegelaten negentig durfde hij echter niet te rijden, niet zozeer vanwege de duisternis die hem leek te willen opslokken, maar wel omdat hij niet aan de kant wou gezet worden door een overijverige agent. Een ontmoeting met de politie kon hij nu wel absoluut missen. Niet dat hij echt verwachtte hen hier nog tegen te komen, de weg was absoluut verlaten. Sinds hij Jims garage achter zich had gelaten, was hij enkel een grote tankwagen tegengekomen die de andere richting opging. Hij schatte dat het nog zeker twee uur zou duren vooraleer hij bij het volgende dorpje zou aankomen en weer een ander teken van leven zou zien. Het volgende dorpje... nu ja, als het eruitzag zoals het dorpje waarin Jims garage zich bevond zou het niet veel voorstellen. Toch verlangde hij naar de aanblik ervan, hoewel hij niet van plan was om daar te stoppen. Hij verlangde naar een teken van beschaving, van niet alleen te zijn, maar vooral naar de wetenschap dat het van daar slechts een klein uurtje rijden was naar zijn bestemming. Daarna zou alles achter de rug zijn.

Deze weg was de kortste route naar zijn bestemming, maar dat was niet de enige reden dat hij de keuze had gemaakt om langs hier te rijden. Het was vooral een eenzame weg; honderden kilometers niets dan woestijn, geen levende ziel te bespeuren.

Het had hem een goed idee geleverd. Het was nog altijd een goed idee. Na een paar uur duisternis verlangde hij echter naar een lichtpuntje, een auto die vanuit de tegenovergestelde richting naderde, iets dat hem eraan herinnerde dat hij niet de enige verloren ziel was die hier ronddwaalde.

De radio, zijn trouwe gezelschap gedurende deze ganse rit, had het een uur geleden opgegeven. Een kwartier ervoor was de stem van de presentator, die met een enthousiasme sprak dat Tom niet vond passen bij het nachtelijke uur, plots vergezeld van een vage ruis. Tom beeldde zich de presentator in als een iets te zware man, nerveus ijsberend door de studio terwijl hij op steeds luider wordende toon en iets bezweter bij elk woord, alles verwenste wat hij dacht dat er mis was met deze wereld. En dat was nogal wat, gelet op het feit dat de man twee uur, afgezien van twee reclameboodschappen van Jims garage (*"Tweedehandsauto's, nergens zo goedkoop als bij ons"*) en Lucy's strijkdiensten (*"Kreukloos, of u krijgt uw geld terug!"*), onafgebroken aan het woord was geweest. Toch was zijn stem een welkom gezelschap geweest, tot de ruis er een abrupt einde aan maakte. Of beter, hijzelf er een abrupt einde aan gemaakt had. Op het moment dat er met veel moeite enkel nog *"...waar geweld en... verheerlijkt worden..."* te horen was, had hij de autoradio, die al half uit het dashboard hing, een iets te harde klap verkocht en had die het finaal begeven. Sindsdien was enkel het geluid van de motor van de auto overgebleven dat, in tegenstelling tot het opzweepende

verbale geweld van de presentator, hem niet hielp om wakker te blijven.

Tom merkte dat hij, telkens hij met zijn ogen knipperde, de neiging had om zijn ogen iets langer dicht te houden. De verleiding om hem over te geven aan zijn vermoeidheid werd steeds groter. Zijn rationele denken dat hij best wakker bleef om ervoor te zorgen dat hij op zijn bestemming geraakte, leek steeds minder steek te houden.

Hij draaide zijn autoraampje open en genoot met gesloten ogen – eventjes maar, de weg is toch recht – van de koele wind, hopend dat die hem weer even wakker zou maken. De duisternis was nu compleet en ze voelde aan als thuiskomen. Hij liet zijn hoofd tegen de hoofdsteun zakken en genoot van de koude wind in zijn gezicht. Hij voelde de auto even schokken en de volgende windvlaag was warm, ontzettend warm.

Snel opende hij zijn open en zag dat de auto de berm heel dicht genaderd was. Met een ruk aan het stuur corrigeerde hij, zijn ene voorwiel slippend in het zachte zand naast de weg. De banden van zijn auto piepten even uit protest vooraleer hij de auto weer volledig onder controle had. Tom prees zich gelukkig dat de weg zo recht was en dat er net op die plaats geen rotsblokken lagen in de berm. Een lekke band, een gebroken as, of erger zou geen pleziertje zijn geweest als de dichtstbijzijnde garage een paar uur rijden verwijderd was. Hij vroeg zich af of hij niet even in slaap was gevallen. Hij voelde zich alleszins heel erg verkwikt, hoewel de korte opstoot van adrenaline daar

mogelijk ook iets mee te maken had. Hij schuifelde op zijn stoel in een poging om zijn rug wat te ontlasten en reed opnieuw met volle moed de duisternis tegemoet.

De duisternis was echter niet compleet meer. Hij zag in de verte een helder licht. Het leek er niet op dat het afkomstig was van een tegenligger. Tom schatte in dat het licht zich op een goede tweehonderd meter van de weg bevond, dus ook te ver om van een gestrande auto te zijn. Nieuwsgierig vertraagde Tom, maar het lichtschijsel was te ver weg om te zien waar het vandaan kwam. Hij twijfelde even en besloot toch te stoppen. Hij kon evengoed nu even uitstappen om zijn tank bij te vullen; zijn benzinemeter begon langzaam richting de rode zone te zakken.

Tom stuurde zijn wagen voorzichtig de berm in en schakelde zijn parkeerlichten aan. Hij stapte de frisse nachtlucht in en haalde één van de twee jerrycans uit de laadbak van zijn pick-up, terwijl hij in de verte naar het licht tuurde. Het was geen flakkerend licht; een kampvuur was dus ook uitgesloten. Hij goot de jerrycan leeg in de tank van zijn auto en gooide hem terug in de laadbak. Hij wist dat hij best weer achter het stuur kroop en verder reed, maar hij was op een vreemde manier gefascineerd door het licht. Tweehonderd meter duisternis scheidde hem ervan. Hij tuurde ernaar, maar meer dan een heldere lichtvlek kon hij niet onderscheiden.

Wellicht diende hij maar honderd meter te stappen vooraleer hij kon zien wat het was. In vijf minuten zou dat toch

lukken? Even heen en weer, en dan verder rijden. Maar wat met het koffertje? Kon hij het achterlaten in de auto? Toms fantasie schoot op hol, hij beeldde zich in dat de mannen in de duisternis lagen te wachten op een kans om het te grijpen. Hij keek om zich heen en zag niets in de duisternis, behalve dat ene lichtpuntje. Hij twijfelde en besloot het toch te laten liggen. Hij had uren gereden zonder iemand te zien. Hij zou maar vijf minuten, als het al zoveel zou zijn, weg zijn. Hij deed voor alle zekerheid de auto op slot en zette voorzichtig een eerste stap in de richting van het licht. Hij vervloekte zichzelf dat hij geen zaklamp bij zich had. Zijn vader zou hem een klap op zijn hoofd hebben gegeven. Hij was een ervaren trucker geweest en had er bij zijn zoon ontelbare keren op aangedrongen dat hij een nooddoos in zijn wagen zou leggen. Tom had evenveel keren gelachen met het commentaar van zijn vader en altijd geantwoord dat zijn GSM het enige was dat hij nodig had. Hij had er alleen geen rekening mee gehouden dat de batterij van zijn GSM altijd op het verkeerde moment leeg was.

Hij probeerde er vaart achter te zetten, maar het was niet gemakkelijk om vooruit te geraken als je letterlijk geen hand voor ogen zag. Hij schuifde eerder dan echt stappen te nemen, uit angst voor zijn voet ergens in een kuil neer te zetten en in het midden van de woestijn met een gebroken enkel opgezadeld te zitten.

Na een paar minuten langzaam te naderen en een paar keer zijn teen nogal pijnlijk tegen een rotsblok te stoten, kon Tom de

lichtbron onderscheiden. Hij staaarde ernaar vol ongeloof, maar het was wat het was: een leeslamp (en een nogal krachtige ook) die een koepel van licht wierp over een lederen zetel en een klein bijzettafeltje. En dat was alles wat Tom zag. Hij vroeg zich af waarom er in godsnaam in het midden van de woestijn een zetel met een leeslamp stond, of wie er ze daar had neergezet. Vooraleer hij kon beginnen gissen, kwam er een nieuwe vraag bij hem op: van waar kwam de stroom van de leeslamp? De beschaafde wereld bevond zich op een aantal honderden kilometers hier vandaan.

Tom wandelde langzaam door naar de zetel, ditmaal iets minder voorzichtig. Zijn nieuwsgierigheid had nu helemaal de bovenhand genomen, iets wat wel meer gebeurde. Meestal leidde dat niet tot zeer aangename ontdekkingen. Het beste voorbeeld daarvan was hoe hij met dat koffertje was opgezadeld geraakt, dacht Tom. Desondanks stapte hij steeds vlugger naar het licht toe. Hij zag dat de zetel er oud uitzag, verweerd, maar tegelijk leek het een zeer comfortabele zetel te zijn. Zo één waar je grootouders de hele dag inzitten, door het raam naar buiten kijkend, waarbij je je stiekem afvraagt of hun zetel niet beter zit dan de nieuwe sofa die je net gekocht hebt. Het tafeltje, met een glas en lege fles erop balancerend, was ontzettend wankel. De leeslamp leek niet in het geheel te passen; ze was niet zo oud en werkte nog uitstekend, echt modern was ze weliswaar niet te noemen.

Tom stopte even vooraleer hij de lichtkoepel binnentrad. Hij hoorde geen enkel geluid en zag, buiten het glas en de lege fles, geen enkele aanwijzing dat er iemand in de buurt was. Hij zag of hoorde ook geen stroombron voor de lamp, maar hij besteedde daar weinig aandacht aan. De zetel leek hem uit te nodigen, hem te wenken om even neer te zitten, om zich te nestelen en even al zijn zorgen te vergeten. Plots voelde hij zich weer heel moe. Hij plofte zich neer in de zetel, waarbij hij er wel voor uitkeek dat hij het tafeltje niet raakte. Hij sloot zijn ogen opnieuw - eventjes maar, dacht hij - en viel in slaap.

“Wakker worden stumperd!”

Tom voelde iets prikken in zijn schouder en schrok wakker. Het licht van de leeslamp scheen fel in zijn ogen, bijna net zo fel als de zon op een dag met een schitterende blauwe hemel. Met dichtgeknepen ogen en nog slaapdrongen zag alles er wazig uit. Voor hem stond een oude man, met een grijns verborgen achter een dikke grijze baard. Hij droeg een hoed zoals je die in westerns zag, even oud en stoffig als de eigenaar ervan. Verschrikt vroeg hij zich af hoelang hij had geslapen. Hij besepte plots twee dingen: hij had hier waarschijnlijk heel veel tijd verspeeld en had het koffertje dus ook veel te lang uit zijn zicht gelaten. Dat was erg, want het beloofde niet veel goeds als hij op zijn bestemming zou aankomen zonder die koffer. Veel verontrustender was dat op dit moment de oude man in zijn schouder aan het prikken was met de loop van een geweer. Een

oud geweer, haast antiek. Tom had evenwel geen zin om uit te testen of het nog werkte.

“Ach eindelijk, de schone slaapster wordt wakker. Even dacht ik dat ik je zou moeten wakker kussen en daar zag ik niet echt naar uit.” De oude man lachte nu hardop, een hard, krakend geluid, maar zijn blik bleef gefocust op Tom. Hij stopte abrupt met lachen en keek Tom ernstig aan.

“Ga je verdorie even je behoefte doen, kom je terug en merk je dat er één of andere stumperd je plaats heeft ingenomen. Wie mag jij wel zijn?” Het uiteinde van de loop van het geweer verplaatste zich van Toms schouder naar zijn voorhoofd. Instinctief probeerde Tom zijn hoofd weg te draaien, maar de loop achtervolgde hem.

“Sorry, meneer” stamelde hij. “Ik wist niet dat het uw stoel was. Ik ...”

De oude man barstte in lachen uit en liet het geweer zakken. “Het is niet mijn stoel stumperd, hoewel ik er al zo lang heb ingezeten dat het wel zo voelt. Ik zei dat je mijn plaats hebt ingenomen. Laten we zeggen dat ik de stoel voor een tijdje in bruikleen heb gekregen. Je had je gezicht moeten zien. Het is lang geleden dat ik zo heb gelachen.”

Tom overwoog even om een nijdige opmerking te maken, maar hij vreesde dat het er enkel voor zou zorgen dat het geweer opnieuw op hem zou gericht worden. De oude man leek hem niet helemaal in orde te zijn. Een beetje gek zelfs. Of dronken, als hij op de lege fles kon afgaan. Welke van de twee het ook was, of

misschien wel een beetje van beide, het leek Tom niet het beste idee om zo iemand die met een geweer rondzwaaide uit te dagen. Hij moest hier zo snel mogelijk weg zien te komen en hij had zo'n vermoeden dat nu de slimmerik uithangen hem daarbij niet zou helpen. Als hij zijn vader mocht geloven, hielp dat nooit. Hij had zo langzamerhand het gevoel dat hij hem gelijk zou moeten geven.

"Wel, ik wil mij toch excuseren dat ik uw plaats heb ingenomen. Ik zal u terug laten zitten. Ik moet er vandoor, ik ben al te laat."

"Te laat? Ach jongen, dat valt heus wel mee. Wacht even, het is pas..." De oude man ging één voor één de zakken in zijn overall af tot hij eindelijk had gevonden wat hij zocht. Hij staaarde even naar het opwindhorloge in zijn hand, alsof hij niet wist wat hij er nu precies mee moest doen. "Juist," mompelde de man. "Sorry stumperd, ik heb dit ding in geen jaren meer opgewonden. Op de duur leek het mij gewoon de moeite niet meer, weet je?" Even gleed er een weemoedige gelaatsuitdrukking over de man zijn gezicht. Hij snoof en stak het horloge terug diep in zijn zak. "Tijd heeft hier nu geen belang." Opnieuw begon de oude man te lachen. "Snap je hem, de tijd heeft nu geen belang?"

Compleet gek, dacht Tom. "Voor mij wel. Ik moet morgen op tijd iets afleveren."

“Die jongeren van tegenwoordig. Altijd gehaast, altijd weer ergens anders naartoe. Nooit een moment om even stil te staan, of te zitten in jouw geval.”

Tom probeerde hem te negeren en maakte aanstalten om op te staan. “Dus als u mij wil excuseren, dan...”

“Nee, dat doe ik liever niet.” De oude man was gestopt met lachen en keek Tom bars aan. De loop van het geweer veranderde ook een beetje van positie. Tom liet zich met een zucht terug in de zetel vallen.

“Stumperd, ik heb in geen tijden enig gezelschap gehad. Wat wellicht te merken is, aan de manier waarop je naar mij kijkt als ik praat. Maar aangezien jij zonder vragen gebruik hebt gemaakt van mijn stoel, vind ik dat ik recht heb om even jou even te gebruiken als luisterend publiek.”

“Ik dacht dat het uw stoel niet was?”

Het was eruit voor hij er erg in had. Hij had altijd al moeite gehad om zijn mond te beheersen. De oude man bracht het geweer verbazingwekkend snel omhoog.

“Stumperd, houd je mond dicht en luister naar mij. En het lijkt mij ontzettend belangrijk dat je goed luistert, wat jij?”

Tom kromp ineen en wenste dat hij gewoon was doorgereden en niet was ingegaan op zijn drang om zijn nieuwsgierigheid te bevredigen. Het leidde nooit tot aangename dingen.

“Ja meneer.”

“Laat die meneer. Ik zie dat je gehaast bent, dus ik zal het kort proberen te houden. Als ik trouwens te lang spreek, merk ik dat stumperds als jij nogal snel verveeld geraken.”

De oude man liet het geweer opnieuw zakken en gebruikte deze als steun.

“Ik zit hier al een hele tijd, stumperd. Het is hier goed zitten, rustig. Ver weg van het moderne leven, dat zo door alle stumperds die hier passeren wordt bejubeld. Uit hetgeen ik hoor is er echter niets aan. Altijd druk, altijd omringd door mensen, overal lawaai. Nee, geef mij maar mijn zetel met een goed glas whisky, meer heb ik niet nodig. Dit is het leven, stumperd, in een zetel zitten en kijken naar hetgeen komt.”

De oude man grinnikte. “Het leven. Of hoe je het ook wil noemen.” Zijn stem werd zachter terwijl hij verderging. “Maar toch, aan alles dient ooit een einde te komen, vermoed ik. Misschien is het einde voor mij nu wel definitief gekomen, misschien ook niet. We zullen het straks wel zien, wat er ook gebeurt, ik zal vrede hebben met welke uitkomst het zal zijn. Kan jij hetzelfde zeggen, stumperd? Zou jij er vrede mee kunnen nemen als het einde er definitief aankomt?”

Tom keek verschrikt van de man naar het geweer. “Nee, ik... ik moet morgen iets belangrijks afleveren. En dan ben ik eindelijk vrij, dan kan ik...”

De oude man onderbrak hem.

“Zoals gezegd, is het probleem van alle stumperds zoals jij, of is het alle jongeren, of misschien komt dat op hetzelfde neer,

daar ben ik na al die jaren nog steeds niet uit, dat ze te gehaast zijn. Ze zijn altijd ergens naar toe, altijd op zoek naar een nieuwe uitdaging, zodat ze op de duur niet meer weten waar ze zijn op dit eigenste moment. Ze willen veel geld en beseffen niet wat ze zelf hebben. Ze willen de wereld zien, maar vermijden hun eigen dorp. Ze willen volwassen zijn, maar vergeten te genieten van een zorgeloze jeugd. Ze vergeten te leven tot het te laat is.”

De oude man pauzeerde even en staaarde naar Tom. Zijn donkere ogen zorgden ervoor dat Tom zich ongemakkelijk voelde, maar hij kon zijn blik niet afwenden.

“Voor het te laat is! En dan protesteren ze plots. Hun hele leven verprutst op jacht naar nieuwe impulsen en als het einde daar is willen ze het leven. Smeken ze om hun leven. Maar stumperd, hun kans erop is dan al verkeken.”

Tom begon zich steeds ongemakkelijker te voelen. Hij overwoog om naar zijn auto te rennen, zijn kans erop wagens dat het wapen te oud was om te werken of dat de oude man niet goed meer kon richten. Hij vreesde echter dat geen van beide het geval zou blijken. Hij voelde zich gevangen in de stoel, die absoluut niet meer comfortabel zat.

“En wat jij stumperd? Wil jij nog leven?”

“Tuurlijk wil ik leven! Laat mij gaan, alsjeblieft. Ik stap in mijn auto en verdwijn. Ik laat u met rust en vertel niemand over wat er hier gebeurd is.” Alsof iemand hem ooit zou geloven, maar dat zei hij niet hardop.

“Je bent echt een stumperd, weet je? Je kan nergens meer heen.” De man maakte met zijn hoofd een beweging naar de weg.

Tom keek die richting uit en zag niets. Buiten de lichtkoepel was er enkel maar duisternis. De weg was onzichtbaar... maar zijn auto, hij had de parkeerlichten toch aangedaan? Als de batterij leeg was, zat hij in nog grotere problemen. Hij keek vragend naar de man.

“Je bent dus zo’n stumperd. Jongen, kijk eens met je ogen in plaats van te zien wat je verwacht.”

Tom draaide zich nogmaals in de stoel en keek opnieuw. Hij zag geen verschil, enkel duisternis. Hij begon zich te ergeren aan het spelletje dat de oude man met hem speelde. Misschien kon hij het geweer afpakken als hij snel genoeg was, of... De duisternis leek minder ondoordringbaar dan daarnet. Hij kon de rotsblokken op twintig meter, nee dertig meter vaag onderscheiden. Het leek alsof de zon ieder moment kon opkomen. Tom sloot zijn ogen en telde tot vijf. Hij deed zijn ogen opnieuw open en kneep ze onmiddellijk tot spleetjes om ze te beschermen tegen het felle zonlicht. De warmte van de woestijn overspoelde hem. De weg, even verlaten als tijdens de nacht, was duidelijk zichtbaar. Zijn auto stond niet in de berm geparkeerd, maar lag zo’n twintig meter van de weg vandaan, half aan het zicht onttrokken door een groot rotsblok. Het deel van zijn auto dat hij wel kon zien, was nauwelijks herkenbaar. Verwrongen